

กระทำความผิดอาญาหลายครั้งศาลอาจไม่รอการลงโทษ

ความผิดฐาน ทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๗ (๘)

พฤติการณ์ในคดี นาย อ. ผู้เสียหาย และจำเลยขับรถสองแถวรับจ้างอยู่ที่วินรถสองแถวเดียวกัน ผู้เสียหายกับจำเลยมีเหตุไม่พอใจกันมาก่อน เมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๖ เวลาประมาณ ๑๕ นาฬิกา ขณะผู้เสียหายและจำเลยต่างขับรถสองแถวมาที่วินรถสองแถว ผู้เสียหายตะโกนเรียกให้จำเลยลงจากรถแล้ว ผู้เสียหายและจำเลยต่างลงจากรถเข้าชกต่อยกันนานประมาณ ๕ นาที แล้วแยกย้ายกันไป โดยผู้เสียหายไปนั่งอยู่ที่ร้านขายกาแฟติดกับวินรถสองแถว หลังจากนั้นประมาณ ๒๐ นาที จำเลยเดินไปหาผู้เสียหายที่นั่งอยู่แล้วชกต่อยผู้เสียหายหลายครั้งจนเป็นเหตุให้จอประสาทตาขวาหลุดออก ตาขวาไม่สามารถมองเห็นได้ชัด ต้องรับการผ่าตัดรักษาหลายครั้ง ผู้เสียหายจึงเข้าแจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับจำเลย

เหตุเกิดที่ แขวงช่องนนทรี เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

ศาลชั้นต้น พิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๗(๘) จำคุก ๑ ปี พิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดีแล้ว จำเลยชกต่อยผู้เสียหายโดยไม่มีอาวุธ ประกอบกับเหตุคดีนี้เกิดขึ้นเนื่องจากจำเลยกับผู้เสียหายมีเหตุทะเลาะวิวาทกันมาก่อน ทั้งไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน จึงเห็นควรให้โอกาสจำเลยได้กลับตัวเป็นพลเมืองดี ให้รอการลงโทษจำคุกจำเลยไว้มีกำหนด ๒ ปี ให้คุมความประพฤติจำเลยโดยให้ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติมีกำหนด ๔ เดือน ต่อครั้ง ภายในระยะเวลาการลงโทษ กับให้จำเลยกระทำกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติและจำเลยเห็นสมควรมีกำหนด ๓๐ ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖

พนักงานอัยการ เห็นว่าศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยชอบแล้ว จึงมีคำสั่งไม่อุทธรณ์

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ พิจารณาแล้วไม่เห็นพ้องด้วยกับคำสั่งไม่อุทธรณ์ของพนักงานอัยการ ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่าเมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๖ ผู้เสียหายกับจำเลยมีปากเสียงทะเลาะกัน และจำเลยพูดกับผู้เสียหายว่าเรื่องนี้ยังไม่จบแน่ ต่อมาในวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๖ เวลาประมาณ ๑๕ นาฬิกา ผู้เสียหายขับรถสองแถวไปจอดที่วินรถสองแถวเห็นจำเลยกำลังกลับรถอยู่จึงตะโกนบอกให้จำเลยลงมาคุยกัน จำเลยจึงไปจอดรถแล้วผู้เสียหายและจำเลยต่างลงจากรถและเดินเข้าหาชกต่อยกันทันทีโดยไม่มี การพูดคุยกันก่อนประมาณ ๕ นาที จากนั้นได้แยกกันไป โดยผู้เสียหายได้ไปนั่งอยู่ที่ร้านกาแฟติดกับวินรถสองแถว ส่วนจำเลยเดินไปมาบริเวณรถของจำเลยที่จอดอยู่ หลังจากที่ผู้เสียหายนั่งอยู่ที่ร้านกาแฟได้ประมาณ ๑๐

ถึง ๒๐ นาที เห็นจำเลยเดินตรงเข้ามาผู้เสียหายจึงลุกขึ้นวิ่งหนีจำเลยวิ่งตามไป แต่ไม่ทันผู้เสียหาย จึงเดินกลับมาที่ร้านกาแฟอีกนั่งอยู่นานเกือบครึ่งชั่วโมง จำเลยพาลูกกับเพื่อนลูกรวม ๖ ถึง ๗ คน มายืนอยู่หน้าร้านกาแฟ แล้วจำเลยเดินเข้าไปชกต่อยผู้เสียหายบริเวณใบหน้าหลายครั้ง ผู้เสียหายเพียงแต่ยกแขนขึ้นป้องกันหมัดของจำเลย จนกระทั่งถูกต่อยจนทนไม่ไหวจึงบอกกับจำเลยว่า “กูไม่สู้แล้ว ไปเถอะ” จำเลยจึงเดินไปขึ้นรถขับออกไป จากการกระทำดังกล่าวจะเห็นได้ว่าจำเลยกระทำต่อผู้เสียหายเพียงฝ่ายเดียว โดยเลือกต่อยบริเวณใบหน้าและลำตัวของผู้เสียหายซึ่งเป็นอวัยวะที่สำคัญหลายครั้งจนผู้เสียหายทนไม่ไหว หลังเกิดเหตุผู้เสียหายได้ไปตรวจรักษาอาการบาดเจ็บที่โรงพยาบาลเซ็นหลุยส์ หลังจากนั้นอีก ๒ ถึง ๓ วัน ผู้เสียหายเจ็บตาและมีอาการตามัวจึงไปหาหมอที่โรงพยาบาลเจริญกรุงประชารักษ์ ได้รับการวินิจฉัยว่า ประสาทตาเป็นรูและลอก แต่โรงพยาบาลเจริญกรุงประชารักษ์ไม่มีหมอ จึงให้ผู้เสียหายไปรับการรักษาที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ซึ่งผู้เสียหายได้รับการผ่าตัดตาในเดือนธันวาคม ๒๕๕๖ เป็นครั้งแรก และรับการผ่าตัดตาอีก ๓ ถึง ๔ ครั้ง ก่อนเกิดเหตุตาข้างขวาของผู้เสียหายเป็นปกติดี แต่หลังจากถูกจำเลยทำร้ายในคดีนี้ แล้วก็มีอาการประสาทตาลอก สอดคล้องกับคำเบิกความของนาย ณ. แพทย์ผู้ตรวจรักษาผู้เสียหายว่า อาการจอประสาทตาหลุดลอกมีสาเหตุมาจากการถูกของแข็งกระแทกที่ดวงตา สอดคล้องกับภาพถ่ายของผู้เสียหายที่มีบาดตาเขียวซ้ำ โดยเฉพาะบาดตาข้างขวาซึ่งพนักงานสอบสวนเบิกความรับรองว่าได้ถ่ายภาพผู้เสียหายไว้ในวันเกิดเหตุ และสอดคล้องกับที่แพทย์วินิจฉัยไว้หลังเกิดเหตุ ๑ วัน ว่าผู้เสียหายถูกของแข็งกระแทกตา มีเปลือกตาอักเสบ ฟกซ้ำเขียววม ข้างขวามากกว่าข้างซ้าย และมีเลือดออกใต้เยื่อตาขาว เชื่อว่าอาการบาดเจ็บของผู้เสียหายดังกล่าวเกิดจากการถูกจำเลยทำร้าย และนาย ณ. แพทย์ผู้ตรวจรักษา เบิกความอีกว่าอาการของผู้เสียหายใช้เวลารักษานานกว่ายี่สิบวัน ทั้งยังเบิกความว่า ปัจจุบันผู้เสียหายยังต้องเข้ารับการรักษาดวงตาข้างขวาอยู่และจะไม่สามารถมองเห็นได้ชัดเจนปกติ หลังเกิดเหตุผู้เสียหายไม่สามารถประกอบอาชีพได้ตามปกติ สอดคล้องกับคำเบิกความของนางสาว อ. พยานโจทก์เบิกความว่าหลังเกิดเหตุผู้เสียหายเลิกขับรถสองแถวโดยน่าจะเป็นเพราะมีอาการเจ็บตา เลยขับรถไม่ได้ และตั้งแต่เกิดเหตุในคดีนี้จำเลยไม่เคยช่วยเหลือค่ารักษาพยาบาลหรือค่าสินไหมทดแทนให้กับผู้เสียหายแต่อย่างใด อีกทั้งจำเลยยังให้การปฏิเสธต่อผู้คดีมาโดยตลอด ไม่เคยสำนึกผิดในการกระทำ ประกอบกับผลการตรวจสอบประวัติอาชญากรพบว่าเมื่อวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๓๔ จำเลยกระทำความผิดฐานยักยอกทรัพย์ เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๓๙ กระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย, พกพาอาวุธปืน เมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๕ กระทำความผิดฐาน บุกรุกในเวลากลางคืนโดยมีอาวุธ โดยการกระทำความผิดสองครั้งแรกได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทิน พ.ศ. ๒๕๕๐ ส่วนความผิดฐานบุกรุกในเวลากลางคืนโดยมีอาวุธอยู่ระหว่างการพิจารณาคดีของศาล การกระทำความผิดของจำเลยทุกครั้งเกิดขึ้นในพื้นที่ของสถานีตำรวจนครบาลบางโพพวงทั้งสิ้น ซึ่งบ่งชี้ให้เห็นว่าจำเลยไม่เคารพยำเกรงต่อกฎหมาย มีเหตุเป็นคดีความอยู่เนืองๆ ขึ้นสู่ศาลมาแล้วหลายครั้ง พฤติกรรมของจำเลยสะท้อนให้เห็นถึงการกระทำความผิด “แบบติดนิสัย” ไม่เข็ดหลาบและไม่คิดปรับปรุงแก้ไขกลับตนเป็นคนดีอย่างแน่นอน จึงไม่มีเหตุอันควรที่ศาลจะต้องรอการลงโทษจำเลย

อัยการสูงสุด พิจารณาแล้วชี้ขาดให้อุทธรณ์ (หนังสืออัยการสูงสุด ที่ อส ๐๐๑๕.๓/๗๖๒๘ ลง
วันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๘)

ส่วนตรวจสอบคดีอุทธรณ์และฎีกา